HARCANAN YILLAR

Harcanan yıllar…

Kaybolan yıllar…

Kaybolan hayatlar…

Bir hiç uğruna…

Harcanan yıllar,arkasından kaybolan yıllar ve arkasından kaybolan hayatlar.Bir hiç uğruna-bir iğnenin deliğinden ipi geçirme uğruna harcanan kırk yıllar.

Harcanan yıllar aslında harcanılan ömürlerdir.

Göz yaşı,kaybolan yılların erimiş halidir.

Kaybolan yıllar eriyerek göz yaşı olarak göz çeşmesinden damla damla akmaktadır.Bitene kadar.

Acılar;kaybedilen tatların ve hüzünlerin verdiği bir ızdıraptır.

Acılar;içe akan ve akıtılan göz yaşlarıdır.

Acılar;harcanan yılların bir bedeli,faturası,geriye dönük ödemeleridir.

Acılar;kaybedilen yılları getirme çabaları,bir teselli,hesaptan önce hesap,ön acı ve ön acı denemeleridir.

Acılar;ölmeden önce ölmektir.

Acılar;tatların,tatlıların,harcanmayan hayatların tadını arttırmak içindir.

Eskilerin acı olarak dillendirdikleri bir gerçek vardır;Ruhun çığlığı…

Vâveylâ-i ruhi…

Ruhun kaybettiği yıllara içten gösterdiği isyanlardır.

Eğlenen ve zevk aldığını zannettiği bedenin,ruha çektirdiği azaptır,kaybolan ve harcanan yıllar.

Bir hakikattır;beden gülerse ruh ağlar.Ruh gülerse beden ağlar.

İkisinin bir arada görülmesi,dünya boyutlarında görülecek ve olabilecek bir durum değildir.

Dünyada ruhlar hıçkırık içerisinde,vaveyla-i ruhu çekmekte,ruhun çığlığı arşa kadar yükselmektedir.

Kulak 20 desibelin altında ve üstündeki sesleri duymamakta ve duyamamaktadır.

Vicdan bir nebzecik olsun,iç dünyanın bir kulağıdır.O bile ve her vicdan bile duyduğu sesleri tam anlamamakta ve birbirinden ayıramamaktadır.

Eğer karıncanın ayak sesini duyabileceğimiz gibi vicdanların seslerini duyacak olsaydık,dünyada yaşayamazdık.İşte rahmet.

Âhiret her şeyin fâş olduğu,Günyüzü gibi açığa çıktığı bir yerdir.Orada tüm bu çığlıklar ve sağır kulaklar,kör vicdanlar buna şahit olacaklardır.

Harcanan yıllar..kaybolan yıllar ve hayatlar,ruhun hıçkırıkları,feryatları ve vâveylalarıdır.

Bulunduğumuz asır ruhların en fazla feryat ettiği asırdır..hiç bir asırda ruhlar bu kadar feryat etmemişlerdi.

Maddeye dönen ve dalan insanlık,ruhu ve ruhunu ihmal etti.O da ilgisizlikten feryat etmektedir.

Ruh-suz medeniyet,uzun yorulmalardan sonra çâr-ı nâ-çâr;aslına, kendine, ruhuna geri

dönecek,yanlış yerde aradığı ruhunu,yine kendisinde bulacaktır.

Beden hiç ölmek istemez..ruh ise ölümü ister..öleyim de kurtulayım,der.Ölmeyi kurtulmakla eş değerde sayar.Ölüm ruhun beden kafesinden uçuşu,kendisine kavuşmasıdır.

Ölüm,anne karnından dünyaya çıkmanın,daha gelişmiş ahirete çıkma versiyonudur.Tüm mekanları geçiştir.Ehli iman için dar tünelden geniş meydana geçiş,ehli küfür için dar tünele giriştir.

Ruhun gözü hep yukarılarda,bedenin ise hep aşağılardadır.İnsan iki zıt şeyi bir arada barındıran acib,garib,harika bir varlıktır.

Harcanan yıllar;bitirilen hayatlar..söndürülen ruhlardır.

Hayat ruhun sermayesidir.Harcanan yıllar sermayenin tüketilmesi,insanın iflasıdır.

Ruhun öldürülmesi,bedene tercih edilmesi;efendinin köleye harcatılmasıdır.

Ruh efendidir.Efendi en son ağlar..herkesden sonra..efendi ağlarsa,hiç gülen olmaz..bir daha da gülünmez..efendi gülerse herkes güler..beden bile..belki bazen samimi ve bazen kıs kıs…Sevincini sinsice ve sessizce göstererek.

Bugün dünyada efendilerin ağlaması ve ağlatılmasından,kimseye rahat yok.

Dünyanın efendisini güldürelim,yılları,hayatları harcamayalım,kaybetmeyelim.

Mehmet ÖZÇELİK